

Branislav Bjelica

Beogradski

GUBITNIK

011 priča

■ Laguna ■

Copyright © 2025, Branislav Bjelica

Copyright © ovog izdanja 2025, LAGUNA

Mojoj Povednici

*Beograde, Beograde,
ti srce svoje nesebično daruješ,
Beograde, Beograde,
i utehu u tebi nađu svi...*

Ako čovek privremeno, za ovaj trenutak, zanemari osnovni zadatak koji ima u Beogradu, a to je sačuvati goli život na pešačkim prelazima i trotoarima, preostaje mu onaj teži: da se sačuva od ispovesti poznatih i nepoznatih ljudi.

Borislav Pekić

UVOD

Najpoznatiji simbol Beograda jeste spomenik Pobednik. Nalazi se u najstarijem delu grada, na Kalemegdanu. Odatle je sve počelo.

Nijedan grad na ovom svetu ne čine njegovi spomenici, zdanja, ulice, saobraćajna infrastruktura, istorija i kultura, čine ga ljudi. Od njih je sve počelo. Oni su stvorili sve to.

Tako nastaju gradovi: prvo dođu ljudi. Onda dođe sve ostalo.

Međutim, samo posebni završe u istoriji kao znameniti stanovnici nekog grada, o njima se pišu knjige, snimaju filmovi, njih potomstvo pamti. Takvih ljudi kroz istoriju gradova nema mnogo. Tako je, naravno, i sa Beogradom. Po tom pitanju, on nije ništa posebno.

Ali je Beograd ipak poseban grad. Po mnogo čemu. On je, na primer, glavni grad koji je razaran najviše puta na svetu. Samo to je dovoljno da bude upisan u sve knjige ljudske civilizacije. Grad sa previše istorije.

Mnogi njegovi današnji stanovnici ne znaju za ovaj podatak. Nije im ni važan. Oni ionako neće ući u njegovu istoriju. A i nemaju tu ambiciju, oni u Beogradu samo žive. Njima je to dovoljno. Ovo je priča o njima...

* * *

Većina likova u zbirci priča *Beogradski gubitnik* povezana je. Povezuju ih beogradske ulice. I vreme u kojem žive. Neki od njih nikada se nisu sreli iako žive u istom gradu, ali to je prosto zato što je ovo veliki grad.

01. Neki od njih praktično nikada nisu ni mrdali iz svog kraja, locirani su u jednoj tački i ona im je dovoljna. To su Zoki, Ahmet, Neđa i Sava s Karaburme. Ne znate vi njih. Njima je njihov lokalitet, gde redovno loču, dovoljan. Znaju oni da postoje i druge neke ulice i druga naselja, naravno, ali šta će im to. Njima je njihova tačka dovoljna.

02. Sa druge strane, legendarni taksista Šone, Nebojša Nestorović iz Rakovice, zuji svim ulicama i sve ih zna, to mu je posao. Sreće svakakve likove i svi ga nerviraju.

---

03. Frizerka Ceca sa Dorćola ne zuji baš toliko, ali je takođe svi u gradu nerviraju. Najviše zato što su seljaci.

04. Učiteljica Sneža iz Mirijeva za sve mlade misli da su divni. Sva su deca divna dok ne izrastu u ljude, to je njen zaključak posle skoro četrdesetogodišnjeg rada u jednoj beogradskoj osnovnoj školi.

05. Čedomir Čeda Kostov sa Crvenog krsta. Šta reći o njemu a ne zaplakati... Šta reći o detetu od pedeset sedam godina koje je toliko godina živelo pored majke? Toliko godina bio je njeno dete, njeno milo čedo, a onda je njegova zaštitnica nestala i Čeda se potpuno izgubio i pogubio... Samog je sebe zbog toga pogubio.

06. Tu su i ortaci sa Čubure, Stole i Miroslav, sredovečne pubertetlije koje i ne čekaju da odrastu. Čekaju jednog svog prijatelja, da s njim i dalje besciljno gluvare. Nisu još odrasli.

07. Za razliku od njih, jedan sasvim običan čovek, portir Zoran Jovanović, odrastao je već sa osamnaest godina. Još tada je znao da će jednog dana biti spreman za penziju, kada će moći da šeta unučiće po naselju Braće Jerković. Naravno da nije znao da će postati literarni junak; a i nije imao takve ambicije. U to ga je uvukao zavidni drug iz detinjstva.

08. Saško sa Liona je jednostavno nesnađen mlad čovek u Beogradu. Stalno nailazi na ljude koji ga šutiraju i gaze. Najmlađi je lik od svih junaka ovih priča. Misli da neće dočekati trideseti rođendan, jer ništa u ovom gradu nije vredno toga.

09. Ivana Majstorović, šnajderka, majstorica za ženske komplete, suknje, haljine, bluze... Udata, sposobna, muž, dva divna sina, ambicije rastu... A onda se mužu dogodi tragedija na poslu, pa onda jedna manja i njoj, pa on počne da loče, a ona počne da pije, i onda sve ode bestraga. Ivana je danas baba i ima dve želje: da prošeta Beogradom i da se popne na čuveni balkon Gradske skupštine – tamo gde se penju pobednici.

010. Dragiša Karamatijević iz Zemuna će nastaviti da se šali i smeje i kad bude umro. Kada mu sve budu oduzeli i srušili. A na dobrom su putu da to i ostvare. No nema veze, njemu je sve to smešno. Zna da su ljudi u Beogradu napeti, nesrećni i tužni, pa pokušava da ih oraspoloži.

011. Duško Ciganin sa Kalenić pijace ni posle pedeset godina života u prestonici nije naučio da priča beogradski. Nije mu to ni važno. Nisu ni njegovi preci, osam generacija unazad, pa šta im fali. I Cigani imaju pravo da žive u Beogradu. Svi imaju pravo. Jer Beograd dušu ima...

Ima i svoje gubitnike, naravno, kao i svaki grad na ovom svetu.

Ima stanovnike na koje niko ne obraća pažnju, a koji su tu, među nama, samo ih ne vidimo. Pa ipak, *oni su imali sreće da su se jutros probudili u Beogradu i smatraju da su za danas dovoljno postigli u životu. Svako dalje insistiranje na još nečemu bilo bi neskromno.*

Tako misli jedan od najslavnijih Beograđana. Rođen u Nišu.

Prema definiciji, Beograđanin je svako ko se rodi u njemu ili ko u njemu provede najmanje dvadeset pet godina u kontinuitetu.

Svi vole njegove nasmejane ulice...

OVDE POČINJU PRIČE

01

ČETIRI ASA SA KARABURME

Beograd ima jednog Pobjednika, a gubitnika je mnogo. Ima ih na svim tačkama grada, posađeni su i nasadjeni svuda, i ako vas baš interesuju takve beznačajne persone, primetićete ih na svakom ćošku, od Kalemegdana pa sve tamo do Višnjičke banje, ako krenete od zapada ka istoku, na primer. Ako vas navigacija greškom usmeri na Karaburmu, recimo.

Tamo, opet recimo, možete videti znamenitost Beograda, u ovom kraju poznatu i kao Četiri asa. Ili Četiri idiota, zavisi ko vam ih predstavlja. Niko im ne zna imena, a nikoga i ne zanimaju. Tu su, sva četvorica, još otkako se otvorila piljara sa jarkožutom tendom i kavezom za gajbe zavarenim odmah uza zid. Bio je tu i Peti Element, Bora se zvao, ali je on brzo umro, već posle šest meseci od okupljanja, tako da su ga svi još brže zaboravili.

Zoki, Sava, Ahmet i Neđa – ta Četiri asa – bili su gubitnici ovog grada. Četiri od milion. Nesnađeni. Bez ikakvih ambicija za bilo šta i u bilo čemu. Nikada nisu dostigli nikakav vrhunac u svojim životima. Ali tu su, pored nas, viđamo ih kad se vraćamo s posla ili odakle se već, zadovoljni ili nezadovoljni, vraćamo u svoje tople ili rashlađene domove, zavisi kakvo je vreme napo-lju. Nekad se jave, pozdrave: dobar dan, komšija, kako je, šta ima, je l' sluša mali? Nekad ne vide. Zanesu se u neku svoju priču, u svađu ili šalu. Već godinama su eksterni inventar STR „Maja“, ovde gore na Karaburmi, u onoj ulici koja ide nizbrdo i gde stalno duva. Ide ta ulica i uzbrdo, ali to zavisi iz kog pravca dolazite. Zavisi od navigacije. Vetar na Karaburmi dolazi iz svih pravaca.

Zoki, Sava, Ahmet i Neđa dolazili su uvek iz onog pravca odozgore, spuštali su se pored okretnice. Uzbrdo su uglavnom bauljali. Naše komšije. Lokalci koji loču ispred lokalne prodavnice. Uglavnom pivo, retko kad bi neko od njih to lokanje presekao nečim kraćim, nekim vinjakom ili lozom, ali bilo je i toga; da se malo ugrelu. Ipak, pivo je majka Mara. Mada, od piva se lako napuni bešika... Al' šta ćeš, takav je ljudski organizam. Olakšavali su se u parkiću, uglavnom uz onu veliku lipu, još od rođenja nakrivo nasadenu.

„Ovo mora da je sadio neko tvoj, vidi kako je krivo!“, peckao je Neđa Ahmeta.

„Pa je l' ti krivo?! Ako ti je krivo, a ti plati pivo!“, znao je da mu uzvрати, pomalo i nerazumno, Ahmet.

„Ahmet Ahmeti pije pivo leti!“, po milioniti put su znala da graknu sva trojica kad vide da se Ahmet Ahmeti pojavljuje odozgore.

Dva ili tri puta, ne sećaju se više, lokalni su ih narkomančići isprebijali tu u parkiću, onako, bez veze. A ništa im nisu radili, nisu ih dirali, samo su pili svoje pivo. Sava je jednom čak išao da ga ušivaju. Pa su ga posle nekoliko dana ova trojica zajebavala da mora da pije pivo na slamčicu.

* * *

Šnajder, serviser bele tehnike, magacioner i auto-limar. Svi su bili zaposleni u društvenim firmama. Nekad, kad je bila ona Jugoslavija. Posle, kad se sve to poraspadalo, pozapošljavali su se kako koji gde. Kako se ko snašao u najdužoj tranziciji u istoriji Evrope. Sava još radi belu tehniku privatno, nema mnogo posla jer ljudi nemaju para... Ahmet rmba u magacinu. Šta će, nije za bolje učio... Neđa u Višnjici radi limariju na kolima. Kod privatnika, razume se. Nekad uzme, pa u garaži u zgradi zameni neko krilo, ispravi neki lim, njemu je to ništa, čisto da ima za pivo. Zoki je još davno otišao u invalidsku. Ima tome valjda deset godina. Malo posle nego što je Maja otvorila radnju. Srce mu slabo, noge

nešto počele da mu se suše... Radio, pitaj boga kad, u *Kluzu*. Ova trojica, kad god hoće da ga zajebavaju, zovu ga Hrabri Krojač. Miki Maus je jednim udarcem ubio sedam muva, a Zoki je jednom jednim potezom razbio osam punih flaša piva! Poneo bio svakom po dva (zinulo mu dupe! – prokomentarisao je Neđa. Gladne mu oči! – zaključio je Ahmet), izašao iz radnje, spotakao se i – ej, puče puška u dolini Drima...

„Pa noge mi slabe, šta se kliberite tu?!“, pravdao se dok su verni drugari klimavo bauljali ka njemu da ga podignu. Oslabe noge posle sedmog-osmog piva, dešava se... Ahmetu je više bilo žao prosutog piva nego što se prosuo Zoki šnajder.

„Pa što hodaš kad ne znaš da hodaš?“, pitao ga je.

„Pa zato da ti pitam tatu“, rekao mu je Zoki.

* * *

Zoki i Ahmet su navijali za *Zvezdu*, Sava za *Partizan*, a Neđa za *Ofku*. Ali ko još danas navija za *Ofku*?! Pa to se raspalo ko ovaj grad što se raspao, odavno! Batali *Ofku*, ti su igrali fudbal kad su bili još crnobeli televizori! Tim argumentima su izbacivali Neđu iz igre. Zbog toga su, inače, najčešće nastajale svađe ispred prodavnice. Ne zbog *Ofke*, koga je još briga za *Ofku*! Svađe su nastajale oko onog komunjarskog Krcunovog tima i oko onog jugoslovensko-ustaškog, Tuđmanovog.